

Sygn. akt IC 996/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Izabela Kosińska - Szota

Protokolant: Natalia Stokłosa

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2015 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. w W.**

przeciwko **M. G.**

o zapłatę 1 374,36 zł

I. zasądza od pozwanej M. G. na rzecz strony powodowej A. z siedzibą w W. kwotę 1 209,93 zł (jeden tysiąc dwieście dziewięć złotych 93/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 6 lutego 2015 roku;

II. umarza postępowanie co do kwoty 157,56 (sto pięćdziesiąt siedem złotych 56/100) zł;

III. oddala powództwo co do kwoty 6,87 (sześć złotych 87/100) zł;

IV. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 227 (dwieście dwadzieścia siedem) zł tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 996/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa A. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej M. G. kwoty 1 374,36 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 lutego 2015 roku oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że pozwana zawarła w dniu 30 lipca 2012 roku z (...) umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych i zobowiązana była do zapłaty należności, zgodnie z wystawionymi fakturami. Strona powodowa wskazała, że następnie (...) zawarła ze stroną powodową umowę sprzedaży wierzytelności m.in. wierzytelności przysługującej od pozwanej.

Od wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty pozwana wniosła sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa i zarzucając, że strona powodowa dwukrotnie wypowiedziała pozwanej umowę. Strona pozwana podniosła także, że nie otrzymała pisma dotyczącego naliczenia opłaty specjalnej.

Pismem z dnia 19 maja 2015 r. strona powodowa cofnęła częściowo pozew o kwotę 157,56 zł w związku z wpłatą pozwanej i wskazała sposób rozliczenia dokonanej wpłaty i po cofnięciu domagała się zasądzenia kwoty 1 216,80 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 lipca 2012 roku (...)siedzibą w W. i pozwana M. G. zawarły umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowa została zawarta na 24 miesiące, pozwanej przyznano ulgę w kwocie 1 408 zł. Wraz z umową pozwana otrzymała regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych, cennik usług telekomunikacyjnych, regulamin promocji i inne dokumenty, które stanowiły integralną część umowy o świadczeniu usług telekomunikacyjnych.

Dowód: - umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 56 - 57

-regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) dla abonentów k. 58 – 61

Pierwotny wierzyciel pismem z dnia 27 października 2012 r. przesłał pozwanej pismo o wypowiedzeniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych ze skutkiem na dzień 30 listopada 2012 r. wskazując, że pozwana nie zapłaciła trzech faktur z dnia 3 października 2012 r. na kwotę 1,84 zł, z dnia 3 września 2012 r. na kwotę 38,96 zł i z dnia 3 sierpnia 2012 r. na kwotę 79,45 zł.

Dowód: - pismo z dnia 27.10.2012 r. – k.8 verte

W dniu 3 grudnia 2012 r. operator telekomunikacyjny wystawił fakturę na kwotę 104,17 zł z terminem płatności 17 grudnia 2012 roku, w dniu 3 stycznia 2013 roku fakturę na kwotę 152,01 z terminem płatności 17 stycznia 2013 roku, w dniu 3 lutego 2013 roku fakturę na kwotę 76,29 zł z terminem płatności 18 lutego 2013 roku, w dniu 3 marca 2013 roku fakturę na kwotę 82,38 zł z terminem płatności 18 marca 2013 roku.

Dowód: - faktury VAT – k.63 – 70

Następnie pismem z dnia 27 kwietnia 2013 roku operator telekomunikacyjny przesłał pozwanej pismo o wypowiedzeniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych wskazując na rozwiązanie umowy o świadczeniu usług telekomunikacyjnych ze skutkiem na dzień 31 maja 2013 roku, a jako przyczynę rozwiązania umowy wskazał nieuregulowanie należności z tytułu usług telekomunikacyjnych wynikających za faktur z dnia 3 marca 2013 r., 3 lutego 2013 r., 3 stycznia 2013 r. i 3 grudnia 2012 r. oraz noty odsetkowej z dnia 28 stycznia 2013 roku.

Dowód: wypowiedzenie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 27.04.2013 r. - k. 9

W dniu 6 czerwca 2013 roku operator telekomunikacyjny wystawił notę debetową opiewającą na kwotę 816,68 zł z terminem płatności 20 czerwca 2013 roku tytułem opłaty specjalnej za przedterminowe rozwiązanie umowy.

Dowód: nota debetowa z dnia 06.06.2013 roku – k.62

W dniu 26 września 2014 roku została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności między (...) z siedzibą w W. i A. z siedzibą w W., której podmiotem była wierzytelność przysługująca pierwotnemu wierzycielowi m. in. od pozwanej M. G. z tytułu wystawionych faktur.

Dowód: - umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 26.09.2014 r. wraz wykazem wierzytelności – k.41 – 55

- zawiadomienie o przelewie – k.30 – 32

Strona powodowa skierowała do pozwanej wezwanie do zapłaty kwoty w od 1 334,85 wyliczonej na dzień 14 października 2014 roku.

Dowód: - wezwanie do natychmiastowej zapłaty – k.28

Pozwana w dniu 17 marca 2015 roku wpłaciła kwotę 157,56 zł.

Dowód: - wpłata z dnia 17 marca 2015 roku – k.10

Sąd zważył co następuje:

W przeważającej części powództwo jest zasadne.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dowody zaofiarowane przez strony, które nie budziły wątpliwości co do ich prawdziwości i autentyczności. Pozwana na rozprawie w dniu 9 października 2015 r., po doręczeniu jej kserokopii pisma strony powodowej z dnia 16 września 2015 r. oświadczyła, że zrozumiała kwestię naliczenia jej opłaty specjalnej (pismo z dnia 16.09.2015 r. nie zostało doręczone pozwanej przed rozprawą przez operatora pocztowego).

Wątpliwości budziło wypowiedzenie przesłane pismem z dnia 27 października 2012 roku, lecz co do skutków wynikających z wypowiedzenia umowy. Ostatecznie strona powodowa wskazała w piśmie z dnia 16 września 2015 r., że umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych została wypowiedziana przez pierwotnego wierzyciela ze skutkiem na dzień 31 maja 2013 r., a więc pismem z dnia 27 kwietnia 2013 r. i ten dokument Sąd miał na względzie rozstrzygając sprawę. Wypowiedzenie ze skutkiem na dzień 31 maja 2013 r. miało istotny wpływ na wysokość kary umownej za przedterminowe rozwiązanie umowy zawartej na czas określony. Niewątpliwie do rozwiązania umowy doszło z przyczyn leżących po stronie pozwanej, która nie wpłacała należności zgodnie z fakturami VAT związanymi ze świadczonymi na rzecz pozwanej usługami telekomunikacyjnymi. Pierwotny wierzyciel nieprawidłowo oznaczył jednak w notcie debetowej nazwę należności dotyczącej kwoty 816,68 zł zamiast >kara umowna za przedterminowe rozwiązanie umowy<; nazwał ją >opłatą specjalną za przedterminowe rozwiązanie umowy<, lecz dla żądania strony powodowej pozostaje to bez znaczenia. Skoro umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 30 lipca 2012 r. została rozwiązana po 10 miesiącach obowiązywania, to pierwotny wierzyciel miał prawo zgodnie z przepisem § 16 ust. 13 regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) naliczyć karę umowną. Przepis ten stanowi, że w przypadku umowy zawartej na czas określony, której zawarcie wiązało się z przyznaniem abonentowi przez operatora ulgi, operator jest uprawniony żądać kary umownej z tytułu rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta przed upływem okresu, na który umowa została zawarta, w wysokości nieprzekraczającej równowartości ulgi przyznanej abonentowi i pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Zatem zgodnie z postanowieniami umownymi i regulaminu naliczona została kara umowna, ponieważ pozwana otrzymała ulgę w kwocie 1 408 zł, a więc po 58,66 zł miesięcznie; za 14 miesięcy jest to więc kwota kary umownej 821,24 zł. Nota debetowa z dnia 6 czerwca 2013 r. opiewa na kwotę 816,68 zł, kwota z noty, na podstawie której strona powodowa domaga się zapłaty kary umownej, jest niższa niż kwota wyliczona na 821,24 zł, a zatem nie jest to wyliczenie na niekorzyść pozwanej.

Stwierdzić jednak należy, że żądanie wynikające z faktur VAT zarówno pierwotne, jak i po cofnięciu o kwotę 157,56 zł, nie zostało w całości udowodnione.

Skoro strona powodowa domagała się łącznie kwoty należności z faktur i not debetowych wraz ze skapitalizowanymi odsetkami ustawowymi 1 374,36 zł, a pozwana po wniesieniu powództwa wpłaciła 157,56 zł, to należność żądana do zasądzenia wynosiła 1 216,80 zł.

Strona powodowa przedstawiła 4 faktury VAT – z 3 grudnia 2012 r. na kwotę 104,17 zł z 3 stycznia 2013 r. na kwotę 152,01 zł, z dnia 3 lutego 2013 r. na kwotę 76,29 i z dnia 3 marca 2013 r. na kwotę 82,38 zł. Częściowo należności z faktur VAT zostały zapłacone, co wynikało z treści pozwu i pism. Z pisma z dnia 19 maja 2015 r. wynika, w jaki sposób zaliczona została wpłata kwoty 157,56 zł, lecz jednocześnie strona powodowa domagała się odsetek od poszczególnych należności od terminów ich wymagalności. Jednak strona powodowa nieprawidłowo obliczyła wysokość odsetek ustawowych, które kapitalizowała, ponieważ zarówno w wyliczeniu odsetek skapitalizowanych z dnia 6 lutego 2015 r., jak i w wyliczeniu w tabelce znajdującej się w piśmie z dnia 16 września 2015 r. wskazano jako termin początkowy biegu odsetek, termin płatności poszczególnych należności, zamiast dzień następnny. I tak od kwoty 816,68 zł odsetki ustawowe należą się od dnia 21 czerwca 2013 r. do dnia 5 lutego 2015 r. i wynoszą 168,03 zł, a nie 168,33 zł. Strona powodowa nie mogła wyliczać odsetek od dnia 20 czerwca 2013 r., ponieważ był to termin płatności, a więc pozwana wówczas w opóźnieniu nie pozostawała. Odsetki ustawowe od kwoty 82,38 zł winny być liczone z tych samych względów nie od dnia 18 marca 2013 r., lecz od dnia 19 marca 2013 r. i z tego względu wynoszą nadzień 5

lutego 2015 r. 19,71 zł, odsetki od kwoty 70,91 zł, której termin płatności przypadał na dzień 18 lutego 2013 r. liczone winny być od dnia 19 lutego 2013 r. i wynoszą na dzień 5 lutego 2015 r. 17,67 zł, odsetki od kwoty 152,01 zł płatnej dnia 17 stycznia 2013 r. naliczane być powinny od dnia następnego, tj. od 18 stycznia 2013 r. i wynoszą 39,61 zł. Odsetki od kwoty 0,17 zł wyliczone na kwotę 0,04 zł są prawidłowe, choć winny być naliczane od 18 grudnia 2012 r. Łącznie odsetki skapitalizowane to kwota 245,34 zł.

Ponadto Sąd nie uwzględnił skapitalizowanych odsetek od kwoty 1,11 wyliczonych na 28 gr, ponieważ strona powodowa w ogóle dokumentu związanego z tymi należnościami nie przedłożyła. Sąd nie uwzględnił również wskazanych w wyliczeniu skapitalizowanych odsetek z dnia 6 lutego 2015 r. kwot 4,47 zł i 1,06 zł (k.29 akt sprawy), ponieważ w ocenie Sądu prawidłowe, jeśli chodzi o należności główne, bez odsetek jest wyliczenie zawarte w piśmie z dnia 16 września 2015 r., które jednoznacznie określa, że faktura VAT opiewająca na kwotę 75,18 zł płatna do dnia 18 lutego 2015 r. pozostawała do zapłaty w kwocie 70,91 zł.

Mając na względzie powyższe skoro w dacie wniesienia pozwu dochodzona należność wynosiła łącznie 1 374,36 zł, a wykazana dokumentami 1 367,49 zł (należności z faktur i noty 816,68+832,38+70,91+152,01+0,17 to 1 122,15 zł odjęć sumę wyliczonych prawidłowo skapitalizowanych odsetek 245,34 zł (168,03+19,71+0,28+39,61+0,04)), to różnica wynosi 6,87 zł i tylko w tym zakresie powództwo podlegało oddaleniu (pkt III wyroku).

Skoro zaś strona powodowa cofnęła powództwo o 157,56 zł, to od kwoty 1 367,49 zł należy odjąć kwotę wpłaty 157,56 zł, to do zapłaty przez pozwaną na podstawie przepisu art.354 k.c. pozostaje kwota 1 209,93 zł. Sąd zasądził tę kwotę od pozwanej na rzecz strony powodowej, która wykazała przejście uprawnień na jej rzecz odpowiednimi dokumentami dotyczącymi cesji wierzytelności. O odsetkach od zasądzonej kwoty orzeczono na mocy art.481 i 482 k.c. od dnia 6 lutego 2015 r., a rozstrzygnięcie w zakresie odsetek od odsetek nie narusza zasady anatocyzmu. Zwrócić należy uwagę, że żądanie odsetek ustawowych od poszczególnych kwot nie znalazło odzwierciedlenia w wyroku, ponieważ strona powodowa w domagała się odsetek ustawowych od poszczególnych kwot od tego samego dnia, zatem rozdzielanie tych należności i określenie terminu takiego samego od poszczególnych należności jest matematycznie nieprawidłowe.

Co do kwoty 157,56 zł Sąd umorzył postępowanie na podstawie art.355 § 1 k.p.c. w zw. z art.203 k.p.c. uznając w kontekście dokonanej przez pozwaną wpłaty, że cofnięcie to nie narusza dyspozycji art.203 § 4 k.p.c. (pkt II wyroku).

O kosztach procesu orzeczono na mocy art.100 k.p.c., w myśl którego Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania, zasądając zwrot opłaty sądowej 30 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł (§ 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu) i koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł. Wpłata dokonana przez pozwaną nastąpiła po wniesieniu pozwu, a zatem nie wpływała na wysokość kosztów.

(...)